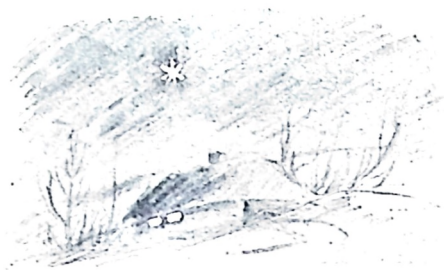

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORP

NR. 10 * DECEMBER 1950 * 33. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

*Dagene, natterne —
gråtunge sorte,
mørket har åbnet
de sukkende porte.
Hen under skyerne
spurv kun og krage.
Gron kun står granen
ene tilbage.*

*Og i mit sind
er en sang og en længsel.
Ja, vi går om
i et sodmefyldt fængsel.
— Arle i mørket
fra børnenes senge
løfter sig sangen
om Paradis' enge.*

*O, mens vi vandrer,
så ser vi langt ude,
inderst i mulmet,
en lysende rude.
Og over lyset,
som vinker derinde,
ser vi en stjerne
— en skælvende — skinne.*

*Morkeland, morkeland,
odeste, armeste —
Du er det skønneste,
rigeste, varmeste.
Isner os dybest
din sorgfulde væde —
da er vi nærmest
den sejrende glæde.*

Kaj Hoffmann.

Kære spejdere!

Jeg ved godt, at I nu venter, at jeg skal skrive glædelig jul til jer på en ny maner, men jeg vil snyde jer og i stedet for fortælle jer lidt om korpslejren 1951.

Lejren vil blive rejst på nogle marker, der hører til gården Rohden ved Vejlefjord. Nærmeste station er Daugård (som I kan finde på hovedlinien nord for Vejle). Gården tilhører hr. hofjægermester Lüttichau og fru Ingeborg Lüttichau, som lige fra den dag, hvor de første mest lyseblå og svævende planer blev lagt, viste lejren den største interesse.

Og mens vi er ved Vejlefjord, bliver der denne gang lejlighed til at bade. Badestranden er ikke den allerbedste, men i vandet kan I altså komme.

For at kunne komme med i korpslejren, skal man have en „ærlig II. kl. prøve“, og man skal have ligget i teltejr en gang for. Ved en ærlig II. kl. prøve forstår I vel, at man mener, at de, der deltager, virkelig er II. classes spejdere, at de ikke har sjuksket sig til prøven i sidste øjeblik, men virkelig kan de ting, der fordres. For oprykkede blåmejser gælder følgende: Hvis tropsføreren mener at have tilstrækkelig med store hjælpere med i lejren, kan hun tage oprykkede blåmejser med, der har været blåmejser i to år, og som er oprykkede senest den 1. januar 1951. De skal være III. kl. spejdere og have ligget i teltejr (gerne en week-end).

Lejren kommer til at ligge i dagene 3.—13. juli.

Prisen for lejren bliver 40 kr. med moderation for søskende.

Og når jeg i det hele taget har valgt at skrive til jer om sommerlejren i stedet for om julen, der står for døren, så er det for, at I skal forstå, at det kræver meget af jer allesammen at tage i en sådan stor lejr. I skal altså for det første sørge for at være dygtige II. kl. spejdere, men I skal også i patruljerne tænke på, så snart week-end-lejrene sætter ind at øve jer i at have orden i jeres ting, i at pakke og passe dem, så ikke alt, hvad I har med inden et døgn er gået, ligner dårligt vredne karklude. Det er slet ikke så ligetil, som man skulle tro, og den patruljefører, der ikke i tide træner sit lille folk, vil få så meget at tage vare på i en sådan lejr, at hun vil blive ganske og aldeles overanstrengt. Og så skal I tænke på, nu hvor det er ved at blive jul og til de kommende fødselsdage, om der er noget lejrudstyr I mangler, og som I måske kunne ønske jer. Hvor mange bliver vi? Ja, det er slet ikke til at vide nu. Men vi bliver jo nok mange. Og hvis I nu alle går i gang med de rent praktiske ting, og som vi allerede talte om ved sommerlejrtime, træner i godt kammeratskab, så tror jeg også det bliver en god lejr.

Vi siger så: På gensyn i korpslejren — og glædelig jull!

Smesofu

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

VI OG VORES TROP

VIII. Ved juletid

Førerpatruljen, kaldet Rævene, er samlet til den traditionelle julhjerte-flette-stjerne-klippe-klistre-aften i „førerhovedkvarteret“. Det er en travl og meget julestemningsbringende begivenhed, som ingen vil undvære, skønt alle egentlig er så optaget af juleforberedelser, at de absolut ikke har tid til at komme, men nu er vi her altså alligevel allesammen.

„Hvordan går det med jeres julekurv?“ spørger Ingrid henvendt til Glenternes patruljefører. Trads stirrer håbløst ud i verdensrummet og hvisler: „Huller.“ — „Huller???“ — „Ja, huller, I ved, at alle mine spejdere er på frøbelstadiet, de har ikke rigtig forstået, hvad den julegood-turn går ud på, og så har de altså været rundt og samle huller.“ — Vi forstår stadig ikke et ord af det hele, og udbeder os en nærmere forklaring. Trads går til bekendelse. „Jeg havde sagt til dem, at de skulde gå ud til de adresser, jeg havde fået på de børn, der skulle indbydes til julefesten, og se hvor mange børn der var, hvor gamle de var og af hvilket køn (af hensyn til julegaverne), så skulle de indbyde dem, der var under skolealderen til julefesten i lokalet og endvidere skulle de skaffe nogle ting til julekurven, helst tøj eller lignende for, som du havde sagt (med et blik på tropsføreren) at kunne udfylde de værste huller i familiens behov.“ — Vi forstår stadig ikke så meget. „Forstår I ikke, så er de små skvadderhoveder gået ud og har også besøgt de pågældende familier og inviteret dem o. s. v. og så har de været så opfindsomme at spørge

dem, om de havde nogen huller, der trængte til at stoppes. Og det havde de beklageligvis, mange. Så vi har hele to sække med hullede strømper, vi skal stoppe inden jul“. Det kniber vældigt for de tilstedeværende at bevare alvoren, trods Tradses sammenbidte udtryk. En får travlt med at hoste i et lommeterklæde en anden synes pludselig, at det hjerte, Gitte laver, er så ustyrlig morsomt.

„For resten,“ siger Klister, „er der ikke nogen, der vil købe nogle børn? I skal få dem billigt? Jeg skal sige jer, at vi havde indbudt børnene fra to familier, og havde så tre pladser tilbage til juletræsfesten, men da vi kom op til den tredje familie havde de otte børn.“ „Den inviterede I da ikke allesammen?“ „Jo, det gjorde vi.“ „Du må da ikke fortælle mig, at de havde otte børn under seks år?“ „Næh, men de største gik i skole, men de spurgte om de ikke måtte komme med, og så kunne vi ikke lide at sige nej, og Dumbo væltede gulvspanden ud over hele dagligstuen af bare generthed.“ Dumbo sprutter. „Ja, konen sagde: Pas på De ikke falder i gulvspanden,“ snøfter Dumbo sprutrod i hovedet, „og så . . .“ hun bliver helt borte i et latteranfald, som vi andre ikke rigtig forstår årsagen til. „Er der virkelig ikke nogen, der føler trang til at gøre noget for de børn?“ spørger Klister, „vi har altså af en fejltagelse fået 5 for meget inviteret.“ Vi andre mener, at når Panterne har inviteret nogen med i konfirmationsalderen, så må det blive deres egen sag. „Violetta,“ siger Klister indsmigrende til Else, „har du ikke brug for nogle flere?“ Else ser op fra sin papstjerne og siger med overbevisning: „Nej, vi har Bentzens.“ Dermed er al videre diskussion om

det emne udelukket, for Bentzens har altid været med til juletræ. Gennem ti år har der været små Bentzener under 6 år, og der har været mange. Bentzens har to værelser og tolv par træsko udenfor døren. Man er aldrig i tvivl om, hvor det er de bor, selv om der ikke står navn på døren. Bentzens er en kær tradition i vores trop.

Ordet jul og navnet Bentzen hører sammen. Gennem en årrække har spejdere fra troppen hentet små Bentzener til juletræ i lokalet, givet dem julegaver, danset om juletræet, tørret deres lange næser og fulgt dem hjem igen. Hyad ville julen være for troppen uden en lille Bentzen? „Der var en på vej igen, siger Else, som svar på vore tanker. „Du må være julemand i år, Bente. Ki vil ikke.“ Bente sukker højlydt, men det er der ingen, der bryder sig om. Bente skal være julemand, hun har prøvet det før, og vist sig egnet. „Nu husker I nok at skaffe et honninghjerter hver.“ — „Skal de ikke have andet end et honninghjerter?“ spørger Dumbo. „Hvert barn skal have en pose med tre æbler, to appelsiner og et honninghjerter. Kæmpejulehjerter med bolcher og karameller fylder vi i fællesskab, for at der kan blive lige meget i hvert. Så er der julegaven, der må I jo se at finde på noget, der ikke er for dyrt, f. eks. farveblyanter og en malebog eller et eller andet I har hjemme, en pæn bog eller lign.“ „Ih, kan I huske, det år vi lavede dukker til pigerne og billedbøger til drengene, det var et led i en patruljekonkurrence, så var alle kludedukkerne udstillet i lokalet dagene før, de var vel nok sjove.“ „Åh, det skulle vi have gjort i år, det havde da været sjovt.“ „Ja, nu er det altså for sent, jeg kan i hvert tilfælde ikke nå at lave mere af den slags inden jul.“ „Nej,“ siger Ki, „det er skrækeligt, jeg har et par tøfler jeg skal have færdige til min mor, I ved sådan nogen med skindkant og silkefor. Jeg strikker en Cardigan til min mor, men jeg bliver ikke færdig med ærmerne, så dem må mor selv strikke, jeg kan heller ikke fordrage at strikke ærmer.“ Nu følger en længere diskussion for og imod ærmer og alle fortæller alle, hvad familien skal have i julegaver, og man har det vældig hyggeligt og fornøjeligt. Så drikker men te, hvortil man nyder diverse julekager, der kommer ind i skåle og fade med cellophanovertræk eller indviklet i vidskestykker, alt er mærket med navnet på den, der har bagt det, for det er til bagemærket. Tropsføreren, der er overdommer i kagebranchen, er nødsaget til for en gangs skyld at se bort fra dette med den slanke linie og træner bravt til den forestående juls rent madmæssige strabadser. „Hvordan går det med salg af „Spejder jul“?“ „Der er ingen mennesker, der har penge,“ siger Lilleputte nedtrykt, „og man kan da ikke forlange, at ens forældre skal købe dem allesammen.“ „I må sandelig se at blive af med dem inden jul, jeg glemmer aldrig det år, da vi havde

75 stykker liggende nede i lokalet efter jul, det blev en dyr historie for troppen.“

„Hvad skal vi lave på byturen på søndag?“ spørger Gitte. „Juleudstillinger, Museer, en mystisk person på Østerport, et signalement af egtvedpigen og frokost hos kustoden på Statens Museum for Kunst!“ siger Ki med blink i øjet. „Hvorfor skal vi ikke i skoven på en øvelse?“ spørger en. „Vi har altid haft bytur i december, det er en tradition, og traditioner skal man ikke pille ved!“ siger Paw værdigt og med eftertryk. „Kan I huske dengang Kit-ten havde truffet „Jason med det gyldne skrin“ inde i Thorvaldsens museum, og da Bente gik udklædt rundt inde på hovedbanen og foretog sig mærkelige ting, som spejderne skulle lægge mærke til og var lige ved at skabe panik, fordi folk ville værne den stakkels original fra de uopdragne spejders upassende opførsel. Og da vi måtte bruge een omstigningsbillet til hele turen, og Jørnsa sprang af sporvognen i farten, fordi konduktoren sagde, at den ikke gjaldt mere. Ja, og hele patruljen måtte gå fra Slangerupbanen til Christianshavns Torv af samme grund.“

„I husker nok, at det er jer Glenter, der skal optræde med nissespil i år til julemødet.“ „Hvorfor er det os?“ „Fordi I er de yngste.“ „Hvorfor er det altid de yngste, der skal det?“ „Tradition!“ meddeler Paw. „Og så skal der være julekager med lys i, det hører sig til.“ „Jeg begriber ikke, at nogen kan få sig selv til at tale om jul og fred i samme åndedrag,“ sukker en lille travl patruljefører, „der er jo ikke det man ikke skal til jul — eller rettere inden jul. Det er et hæsbæsende kapløb med tiden.“

„I ville jo ikke undvære det hele alligevel, ville I? Alle lysene i butiksvinduerne, når det begynder at mørkne, alle de travle mennesker, der slæber af sted med julepakker, manden med uldgarnsnisserne og julebukkene, lirekasserne med „Det kimer nu“ i sprukne toner ned ad strøget, små skove af grantræer på gadehjørnet, og julekoncerter i radioen.“

„Jeg er nu ikke noget julemenneske,“ siger Bente, „jeg

har altid lidt svært ved at følge denne begejstring, det var dengang man var lille, man glædede sig så meget, jeg kan aldrig komme i julestemning, og jeg finder, at det er lidt fjollet med denne overdrevne julegodhed, som folk tager på lige som et nisseskæg for straks efter jul igen at glemme al næstekærlighed. Og selve juleaften er jævnt trist.“

„Stakkels dig. Det, der er hemmeligheden ved julen, er vist netop det, at man kan glæde sig,“ siger Klister. „Og der er da altid noget at glæde sig til. Det er da vældig rart med disse ting, som man har siddet og nørklet med, og som man glæder sig til at give væk.“ „Og de små søskende, de som ellers nok kan være lidt besværlige,“ siger Else, „det er dem, der gør det hele så ganske særlig sjovt.“ „Jeg ville ikke for alt i verden undvære tiden før jul. Duften af gran, små lysestumper man hygger sig ved, adventskransen i loftet og kravlenisserne og de små englebørn, som traditionen kommer frem hvert år. „Nej, nu må du ikke blive ved med disse traditioner,“ siger Bente. „Jamen kæreste, julen er da tradition, hvis noget er det. Har du virkelig ikke en lille lysestage, en papnisse eller en juleklokke, som du tager frem hvert år og siger goddag til og anbringer et sted i stuen, hvor du kan sidde og se på den. Har I ikke en eller anden ting hjemme, som har hængt på juletræet lige så længe I kan huske, og som I nikker genkendende til hvert år?“ „Åh, vi har hjemme nogle små guldkurve, som jeg elsker!“ udbryder en henrykt, mens en anden ved om en glasting, der var meget smuk, og jeg selv husker en kat, som er grøn, men ikke mere er særlig køn, fordi den mangler bagbenene og er falmet og sveden i pelsen. Det er sjovt, hvor små bitte, naive ting kan gøre en rørt og juleglad. „Julen er en dejlig tid og om julen bliver alle så gode!“ siger Gitte. „Jeg ved godt, at de ikke er spor gode efter jul, og mange er meget sure, fordi de ingen penge har, men så har man da set, at de kan være gode, og det er da rart at vide.“

„Kan du huske det første julemøde vi havde på kvisten,

det første år du var tropsfører?“ siger Ki. „Da blev vi også venner, rigtig venner, det var nok også fordi det var jul, selv om det var lidt fattigt med et par små julelys bag de mørklagte ruder og en grangren bag kongebilledet.“ „Og så fik vi legenden om „Den hellige Nat“,“ tilføjer en anden af de „gamle“ og smiler som kun „gamle“ folk smiler ved smukke minder. „Må vi ikke høre den legende til julemødet i år?“ spørger Ingrid. „Åh, den er meget lang og meget alvorlig.“ „Jamen, julen er da også alvorlig — og lang,“ tilføjer hun smilende. „Hvorfor kommer vi aldrig i julelejr? Der var dog engang, hvor troppen tog ud i juleferien, jeg har hørt så meget om den lejr, hvor må det have været spændende. Hvorfor sker der ikke sådan noget nu mere?“ spørger Klister. „Fordi tiderne er anderledes nu. Jeg tror ikke, I ville tage med, eller måtte tage med, hvis jeg foreslog det nu.“ Man pusler lidt med tanken og finder allesammen ud af, at man vist skal være hjemme. „Der ser I, og julen er også en familiefest, vi skal være lidt for hinanden, hygge om hinanden og glæde hinanden, så kommer det med julestemningen ganske af sig selv, det er ikke noget, man kan sætte sig hen og vente på, for den kommer ikke og ringer på døren uden videre. En stemning er noget, der skabes mellem mennesker og julestemning skabes mellem mennesker, der er aktive i deres juleglæde — i den juleglæde som kun er ægte, når den er opstået ved, at man giver lidt af sig selv af et varmt hjerte og giver det gerne. Derfor er julen ikke bare juletræ, gaver og bunker af mad, men den er i langt højere grad glæde, hyggeligt familieliv, fred og kærlighed, og der er jo ikke spor mærkeligt i det, for sådan har vi jo fået julen foræret og sådan er det meningen, at den skal fejres, og derfor glæder jeg mig til jul.“

Kat.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Dejlige, dejlige julesne!

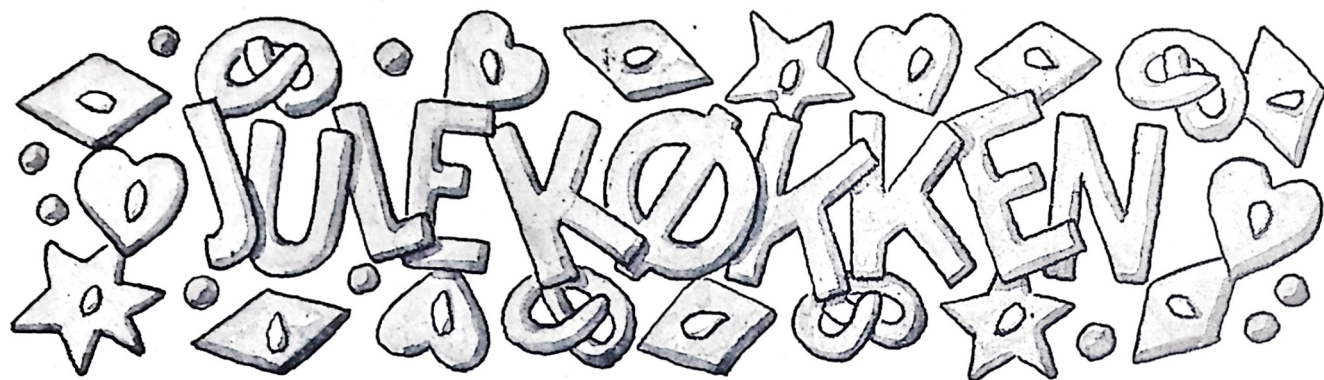
Tinka har fået en god idé:

at holde gårdspladsen ren og køn.

Gav har blot time-, — ej ugelær

Har patruljen tid og lyst til at hygge sig sammen i jule-måneden — så prøv at holde „Julekøkken“ en eftermid-dag eller en aften. Det er spændende selv at lave jule-kager og andet julegodt — og billigere er det end at købe det færdigt. Man behøver jo ikke at holde sig til de tra-ditionelle klejner, brune kager og pebernødder; her har I nogle idéer og opskrifter både til dem af jer, der kan få adgang til ovn eller gasbageform, men også til dem, der ikke kan få det.

Trøfler.

- 125 g margarine
- 125 g flormelis
- 65 g cacao
- krymmel

Margarine, flormelis og cacao æltes sammen, afkøles og trilles i kugler, der rulles i krymmel.

Pris: ca. 2,20 kr.

Denne trøffelmasse smager også dejligt i et tyndt lag mellem to vafles (kagevafles kan kø-bes), eller alm. kiks.

Kulørte Marengs.

- 1 æggehvide
- 50 g melis
- frugtfarve (1 dråbe)

Æggehviderne piskes stiv og to tesk. sukker til-sættes og piskes kraftigt i. Resten af sukkeret ven-des forsigtigt i sammen med frugtfarven. Dejen sprøjtes i små toppe på et stykke pergamentpapir, som lægges på et varmeapparat til marengsene er gennemtørre (ca. 5 timer).

Pris: ca. 15 øre.

Chokoladekikskage.

- 250 g svinefedt
- 250 g melis
- 125 g cacao
- 3 æg
- 1 dl god fløde
- 1 pk. firkantede kiks

Æggeblommerne røres med sukker. Cacao, de stivpiskede hvider og det smeltede fedt irøres. Massen lægges lagvis med de firkantede kiks i smurt pergamentpapir i en aflang kageform; be-gynd og slut med chokolademassen. Stivner i kulde i løbet af et par timer.

Pris: ca 5,00 kr.

Slikæbler.

- 6 små æbler (pigeoner)
- 250 g melis

Sukkeret brunes til karamel og æblerne dyppes deri til æblet er dækket.

Pris: ca. 15 øre pr. stk.

Solskinskage.

- 4 æg
- 125 g melis
- 1/2 dl citronsaft
- 125 g flormel
- 1/2 tesk. bagepulver

Æggene piskes med sukkeret, det sigtede mel og bagepulver tilsættes sammen med citronsaften. Bages i form ca. 1/2 time.

Pris: ca. 1,40 kr.

Julesneglen.

- 1/2 kg mel
- 50 g margarine

50 g melis
 ¼ l mælk
 75 g gær
 sukat
 rosiner
 glasur

Margarinen smuldres i melet, gæren udrøres i lidt af sukkeret, mælken varmes svagt og alt sammensmeltes godt og hæver ca. 1 time. Der æltes atter og dejen rulles ud til en lang pølse, som trykkes flad og belægges med rosiner og sukat og rulles sammen til en pølse igen, formes til en stor snegl. Hæves atter, pensles og bages ca. ½ time. Glasur påsmøres.

Pris: ca. 1,30 kr.

Svensk krydderkage.

50 g fedtstof
 240 g mørkt puddersukker
 1 æg
 300 g mel
 4 tesk. bagepulver
 3 tesk. kanel
 2 tesk. nelliker
 1 tesk. ingefær } stødt
 25 g hakket sukat
 25 g rosiner
 4 dl mælk

Fedtstoffet røres med sukker og æg. Melet sigtes med bagepulver og krydderier og blandes i dejen skiftevis med mælken. Til sidst kommer sukat og rosiner i og dejen fyldes i en smurt form; bages ca. ¾ time.

Pris: ca. 1,40 kr.

Små formkager med havregryn.

200 g melis
 200 g margarine
 3 æg
 150 g mel
 100 g havregryn
 ca. 15 g rosiner
 1 tesk. bagepulver
 flormelis

Melis og margarine røres hvidt. Æggene røres i, eet ad gangen, det piskes godt sammen. Melet sigtes i (gem lidt til senere). Havregrynene kommes i sammen med rosinerne, der er skoldede.

Bagepulver og mel sigtes i og det hele blandes sammen. Bages i smaa linseforme.

Pris: ca. 2 kr.

Drømmetærte.

1½ dl melis
 3 æg
 50 g kartoffelmel
 1½ tesk. bagepulver
 2 spesk. cacao
 Fyld: 75 g flormelis
 60 g smør
 1 æggeblomme
 lidt vanilje

Æg og sukker piskes vældig godt. Resten til sættes og dejen bages på smurt papir (som roulade) i bradepande ca. 20 min. og lægges paa sukkerdryssed papir til afkøling. Fyldet sammenrøres og smøres ud over den kolde kage, der rulles sammen som roulade. Hviler et par timer før den skæres i skiver.

Pris: ca. 1,50 kr.

„Kyllinger“

2 æggeblommer
 ¼ tesk. hjortetaksalt
 190 g flormelis
 lidt vanilje

Æggeblommerne røres godt med flormelis, der er sigtet med hjortetaksalt. Dejen udrulles (flormelis på bordet) og udstikkes i forskellige former, evt. efter skabeloner. Bages ved svag varme ca. 20 min.

Pris: ca. 55 øre.

Konfettisnegle.

625 g flormel
 300 g margarine
 ca. ¼ l mælk
 1 spesk. melis
 60 g gær
 kanel, sukker, smør, rosiner, sukat,
 krymmel

Tillaves som julesnegle, udrulles til en firkantet plade, herpaa stryges lidt smør rørt blødt med sukker og rosiner og sukat. Trilles sammen, udskæres i skiver og bages 15 min. Smøres med glasur, drysses med krymmel efter bagningen.

Pris: ca. 1,75.

★ Nye bøger ★

På forlaget „Kunst og kultur“ er udkommet:

Danske folkeeventyr. Genfortalt af Esther Nagel. Ill. Ib Spang Olsen.

Kineserpigen. Maria Gleit. Oversat af Irene Voigt (for 11—14 år).

Fremtiden er vor. Aili Kontinen. Oversat af Irene Voigt (for 14—18 år).

Prisen på disse bøger er ubekendt.

Var dette ikke noget for jer?

Yderligere er udkommet fra „Bureau for Skolekomedier“ forskellige spil.

Efternævnte skolekomedier er opført nogenlunde i den orden, i hvilken de som regel bedst kan bruges på de forskellige alderstrin fra 7—16 år.

	Sider	Alder	Min.	Pris
1. En juleleg	1	7—8	15	10
2. Rodhætte	2	7—8	20	15
3. Prinsessen på ærten	4	8—10	25	30
4. Svinedrengen	6	8—11	30	35
5. Et julespil for børn (trykt)	8—14	35	35	
6. Tornerose	5	9—11	25	30
7. Snehvide	8	9—11	45	55
8. Hans og Grete	7	9—11	40	50
9. Askepot	8	9—11	45	55
10. Klods Hans	(trykt) 10—13	45	35	
11. Den tapre skrædder	7	10—13	40	50
12. Lille Claus og store Claus	10	10—13	55	70
13. En Julelegende	5	11—13	40	35
14. Kejserens nye Klæ- der	6	12—14	40	40
15. Uglspil	7	10—14	45	50
16. Molboerne	13	10—14	60	80
(kan forkortes efter anvisning)				
17. En Molbovise	1	—	—	10
18. Münchhausens Rejseeventyr	6	12—15	35	40
19. Thors rejse til Udgårdsløke	12	12—15	60	80
20. Knud Lavard	13	13—16	70	80
21. Landet, der blev frit (1945)	(trykt) 13—15	70	75	
22. Skolerejsen til Don Quijotel	13	12—15	70	80
eller fra Odense til la Mancha.		eller 55		
(kan forkortes derved, at indledningen stryges)				

23. Amlet. — Frit efter

Saxo 10 12—15 55 70

24. Sofus eller Familien

Holt 11 12—16 55 60

De foreligger dupliserede på fyldte foliosider og er hæftede. Prisen er som anført for første hæfte ca. 7 øre pr. side. Den er sat så lavt, for at hver elev, om det ønskes, kan købe et eksemplar til klasselæsning og som rollehæfte. Det har erfaringsmæssigt vist sig, at dette er den eneste praktiske og fornuftige metode af mange grunde. Og forudsætningen for, at hæfterne kan leveres så billigt, er, at denne metode bliver benyttet, hvorfor den anbefales i lærernes og elevernes egen interesse. For at eleverne kan få hæfterne billigt, gives der ved bestillinger på over 3 kr. 15 pct. rabat, på over 6 kr. 20 pct. rabat.

Læs komedierne for børnene og bestil et antal eksemplarer som rollehæfter. Eet hæfte af hvert spil kan købes. Eventuelt kan nogle hæfter, dog ikke over 6 ad gangen, fås tilsendt gratis til gennemsyn i indtil 14 dage; vedlagte giroblanket benyttes. Hvis hæfterne ikke ønskes, må de i ubeskadiget stand returneres. Det bemærkes, at taksten for tryksager med tilladte tilføjelser, d. v. s. afsenderens navn eller løst stempel, er 10 øre til 50 gram, 15 øre til 250 gram. Det er ikke tilladt at afskrive hæfter, før de er købt.

Det er en selvfølge, at disse spil også er brugt og kan bruges i foreninger ligesom i skoler, som det hidtil er sket rundt om i landet.

Adresse: Bureau for skolekomedier, Grudtvigsvej 34, III, København V.

★ ★ ★ P O S T B O X ★ ★ ★

Skal vi mødes med en penfriend i korpslejren?

Så må du skynde dig at få en. Jeg kan fortælle dig, at jeg i Ungarn i 1939 ledede det møde, hvor penfriends fra mange forskellige lande mødtes for første gang, det var betagende at se dem komme til mødet to og to, hånd i hånd. Det vil du gerne opleve for første gang, og jeg for anden gang.

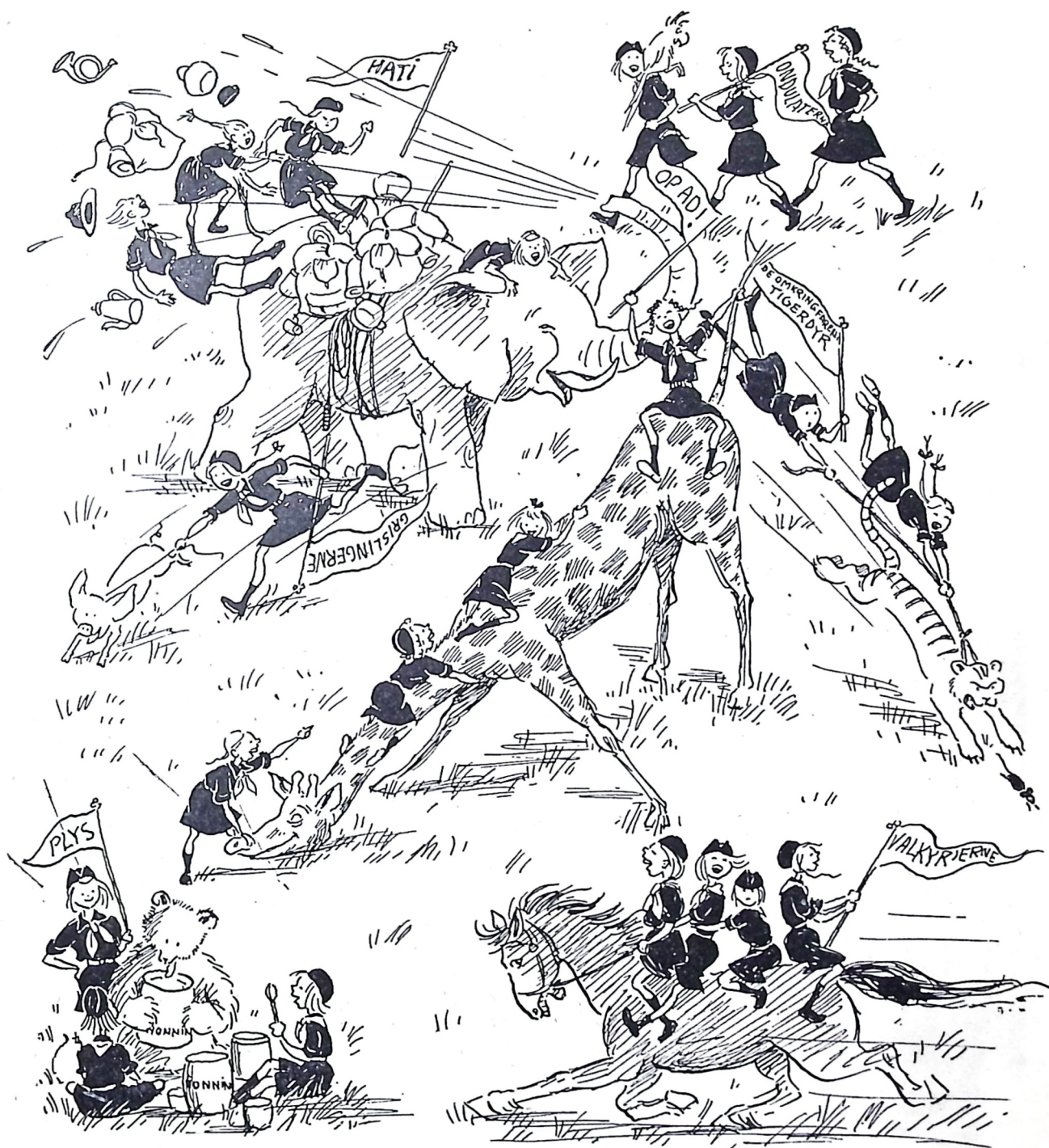
Det tager tid for andre landes postboxsekretærer at finde netop hende, der passer for dig i alder, men jeg skal skynde på dem, så du snart kan komme igang.

U. S. A. vil stadig saa gerne i lag med Danmark, men der er vel ikke så megen mulighed for, at de kommer strømmende, hvem ved, afstanden bliver mindre og mindre.

Fromse

PS. Regler for invitation af penneveninder til korpslejren står i januarnummeret af „Røerbladet“.

Red.

Hvorfor ikke anskaffe sig et morsomt patruljedyr?
Det kan man have megen glæde af!

EN NY SLAGS JULENISSER

Af ESTRID OTT

„Hallo-o! Stands dog et øjeblik!“
En halv snes ulveunger kommer farende imod os.

Vi er fire, og vi står i skolegården i Hellerup gymnasium og klamrer os til hinanden for ikke at blive revet omkuld af flokken. Det lykkes mig at gribe den bageste ulveunge i kraven, han står forpustet stille, de andre standser ligeledes deres løb og nærmer sig interesseret.

„Vi har fået lov at låne en tropskærre, ved I noget om, hvor den står“ spørger jeg.

Det ved de ikke, men deres fører kommer kl. halv ni, så kan vi få besked!

Vi må vente. Det er bidende koldt. Klokken er kun otte. Endelig kommer han, og vi får at vide, at kærren står helt nede i kælderen.

Vi føler bekymret på vore armmuskler, betragter hovedrystende kærren, en stor tung fladvogn på størrelse med en mindre hestevogn og tæller de mange trappetrin op til gården.

Heldigvis kommer ulveungerne os til hjælp. De vil påtage sig det stykke arbejde alene.

Mon de kan? Vi er unægtelig ikke så lidt skeptiske.

Så tager de fat.

De hager sig fast i vognen alle de steder, hvor der overhovedet er den mindste chance for at hage sig fast, de hiver og skubber, de trækker og maser, de kurer ned ad gelænderet for at få bedre tag. (Trappen er for smal, til at de kan passere kærren på anden måde), og da de forreste hjul pludselig ikke kan rokkes af stedet kryber de endog ind under vognen for at få den frigjort.

I løbet af et øjeblik er kærren oppe, og henrykte over hjælpen kører vi ud af skolegården.

Pragtfuld morgen!

Vi kommer gennem Ryvangsallé

Lavt på himlen til venstre for os står solen, blodrød og kæmpemæssig omgivet af et væld af ejendommelig farvede sorte, røde, blå og violette skyer, der ustandselig skifter form og tone. På den anden side har vi månen, fin og smal, men af en skarp gul farve, der får den til at træde tydelig frem på den frostklare blå himmel.

Vi to, der skubber bag på kærren, bryder ud i begejstring over den vidunderlige himmel.

De to, der trækker, vil også nyde synet, og vi benytter os af det øjeblik, da deres tanker er såre langt fra alt jordisk, til at hoppe op bag på vognen og få os en lille køretur.

Men ak! Det er sørgeligt at se, hvor kort deres naturinteresse varer: knapt 5 minutter efter har de igen sans for det materielle, de opdager, at vognen pludselig er blevet så underlig tung, vender sig om og får øje på os.

Ja, der kan vi se, hvor vi har overvurderet dem. Vi havde da ventet, at det i det mindste havde taget en halv time, inden de kunne løsrive sig fra synet af himlen.

Nu må vi hoppe af og trække kærren et langt stykke ganske alene til straf.

— — —

Jeg er sikker på, at danskerne er det mest nysgerrige folkefærd i verden, og jeg er sikker på, at københavnernes er de mest nysgerrige danskere i landet. — Mon de nogensinde lærer at møde en pigespejder uden at skulle stå stille og „glo“ på hende, samtidig med, at de udtrykker deres bifald eller mishag for spejderbevægelsen i al almindelighed og overfor vedkommende spejder i særde-

leshed i mer eller mindre heldige vendinger — navnlig mindre heldige. Nå — den slags generer ikke store ånder.

Vi er alle gamle spejdere og så vant til tilræbene, at vi bliver helt uhyggelige til mode, når vi en enkelt gang passerer en klynge mennesker, der forholder sig passive.

„Ved I af, at det er juleaften i overmorgen?“ spørger Helene pludselig.

„Om vi ved det? Vi glæder os vanvittigt. — Men for at tale om noget andet: det er her, vi skal hente et dukkehus.“

„Prrrrh! Stands! Slå bremsen for!“ To bliver sendt op efter det. Det var et mægtigt dukkehus. Et rent gullaschpalads. Men vi fik det da anbragt.

Og så videre afsted.

Ja, nu har folk da fået noget at se på.

De mest nysgerrige er lige ved at blive kørt over, og en lille gadedreng får sin frakke ind i hjulet. Så må vi køre baglæns for at få ham ud, samtidig med, at vi råder ham på det kraftigste til at være lidt mindre nysgerrig en anden gang.

Endelig når vi Trianglen, og i løb går det ned ad Nordre Frihavnsgade ind i skolegården.

Pakker! Pakker! Pakker!

Sløjdsalen er bugnende fuld af dem. De ligger på borde og bænke, på kateder og hylder — ja, endog på gulvet.

Nådada! Hvor er der mange julegaver. Store og små, legetøj, fødevarer og klæder imellem hinanden.

Hele skolen har samlet sammen den sidste måned. Vi bærer dem ud på vognen, men de kan næsten ikke være der.

Ordreerne svirrer i luften:

„Alt, hvad der hedder dukker, skal i hundekøretøjet.“ Det er vores sløjdlærerinde, mesteren for det hele, der taler.

Hendes hund, Scott, ryster bekymret på hovedet, da den ser de mange mærkelige individer, den skal trække.

Den kan åbenbart ikke lide dukker og ser ud, som om den havde mest lyst til at bide hovederne af alle de unge damer og herrer, der ligger mage-lig henslængt i vognen.

„Alt klar?“

„Nej, vent et øjeblik. Vi vil pynte vognen med gran.“

Fem minutter senere:

„Alt klar?“

„Ja, værsgo, kø bare!“

„Afgang!“

Vognen ruller ud gennem skoleporten og ind mod byen, ind mod de store fattigkvarterer.

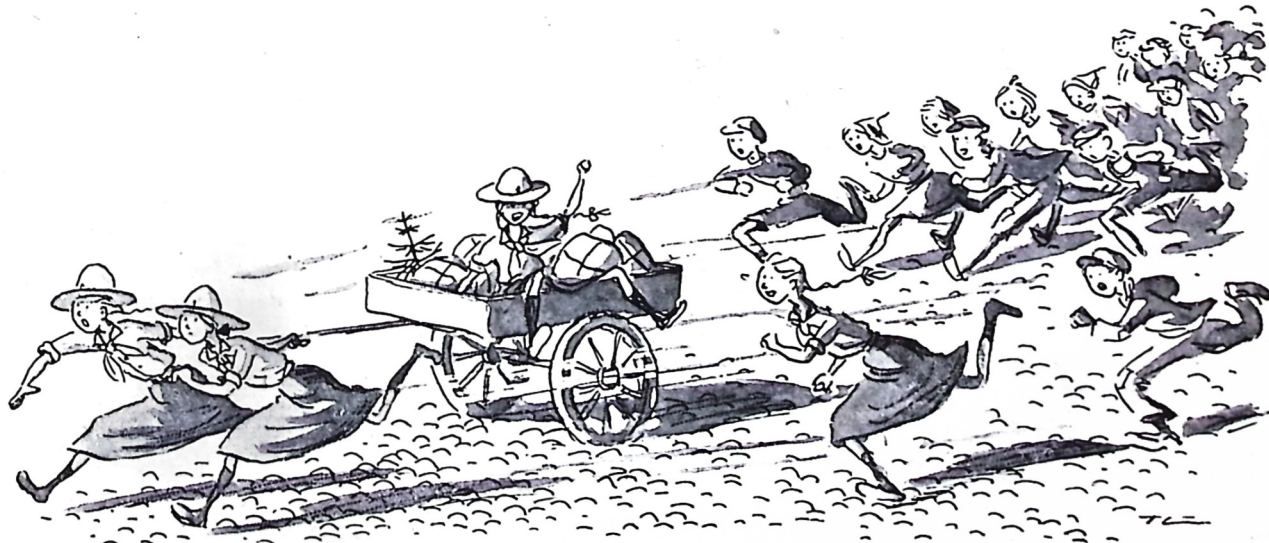
Stor opstandelse i Borgergade.

Vi holder foran en faldefærdig bygning med vognene.

To spejdere sendes op på femte sal over gården med julegaver til en familie med 8 børn i alle aldre. De får en mængde legetøj.

Scott sukker lettet, da ikke mindre end 4 dukker bliver taget af vognen.

(fortsættes side 210)

Spejdere er vi -

Eneret for Det danske Pigespejderkorps

W. From-Petersen

maestro

f

rit.

ft

Melodien til denne nye spejdersang er skænket korpset til 40-års fødselsdagen af Willy From Petersen. Ordene kan så være en fødselsdags- og julegave fra mig til jer. Tag toner og ord til jer, så vi kan synge sangen sammen i korpslejren.

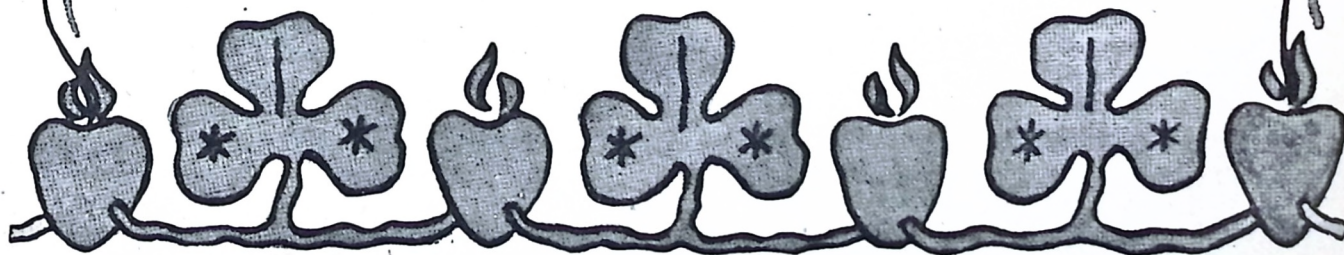
Spejdere er vi...

Spejdere er vi. Håndslag for livet
gav vi en sollys dag i april,
da vi med spejderløftet fik givet
en gennem dagene pegende pil.
Trang er nok vejen, som vi må vandre,
trælsom og tung er ufredens tid,
men på den vej vi hjælper hverandre,
mødes i men'skers enige strid,
kæmper den kamp, som aldrig er let:
kampen for renhed, frihed og ret.
Spejdere er vi. Videst vi når,
om vi i venskab enige står.

Spejdere er vi. Hverdagens pligter
venter enhver med talrige krav.
Den, som sin hverdags opgaver svigter,
glemmer det løfte, som spejder hun gav.
Mange små drager vokser sig lange,
folder sig ud i ondskab og kraft,
om man ej daglig tusinde gange
evne og sind til modstand har haft,
kæmper den kamp, som aldrig er let:
kampen imod alt usselt og slet.
Spejdere er vi. Videst vi når,
om vi i venskab enige står.

Annesofie

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

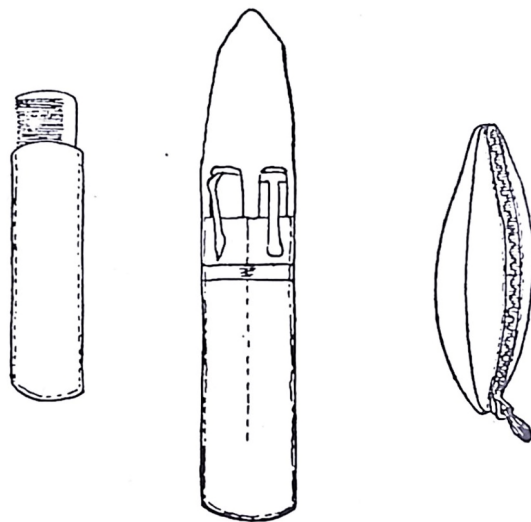
För händigt folk

OCH ANDRA

Kliar det inte ibland i dina fingrar efter att få göra något, att förfärdiga något, kanske något vackert, kanske något nyttigt? För dem som är händiga av naturen, händer det nog ganska ofta, och de är ständigt på jakt efter idéer till nya saker. Men också alla andra skulle jag vilja råda att försöka sig på att göra någon enkel sak, och sen, när ni väl kommit över den svåra början, ska ni se, att det går mycket lättare i fortsättningen. Och känns det inte härligt att ha tillverkat något själv? Att kunna använda sina fingrar har man kolossalt mycket både nytta och nöje av och ju mer man övar sig ju duktigare blir mon. Blåvingar sysslar och pysslar mycket med sax och klisterburk, granna papper och tygbitar, det vet alla ni, som varit med i en blåvingering, men i scoutkåren kan det nog hända att händigheten kommer i skymundan. Men det är inte riktigt rätt heller förstås, för fordras det inte fingerfärdighet till att slå knopar och till att rita karttecken eller stoppa strumpor?

Nu är väl den tiden inne, då alla börjar fundera över vad de ska ge bort i julkapp, och det kan vare efterlängtat med några nya förslag. Det är alltid mycket roligare att ge bort presenter, som man har gjort själv, för att inte tala om hur mycket bättre det är för kassan. Men kom ihåg en sak: Var noga och ordentlig vid förfärdigandet även av den minsta sak, ett slarvigt utförande gör gåvan värdelös och talar inte fördelaktigt om givarinnan.

Vi börjar med några små saker av skinn, som är så enkla, att ni kan förstå hur de görs bara genom att se på bilderna. Materialet är skinn, och bara småbitar går det åt, och det är lätt att få tag i. Fodraren är hopsydd på maskin, det går bra, men sy bara inte för fort. Sy pennfodralet i trängsta laget, det töjer sig snart och då åker pennorna lätt ur. Locket därmot skal göras längre

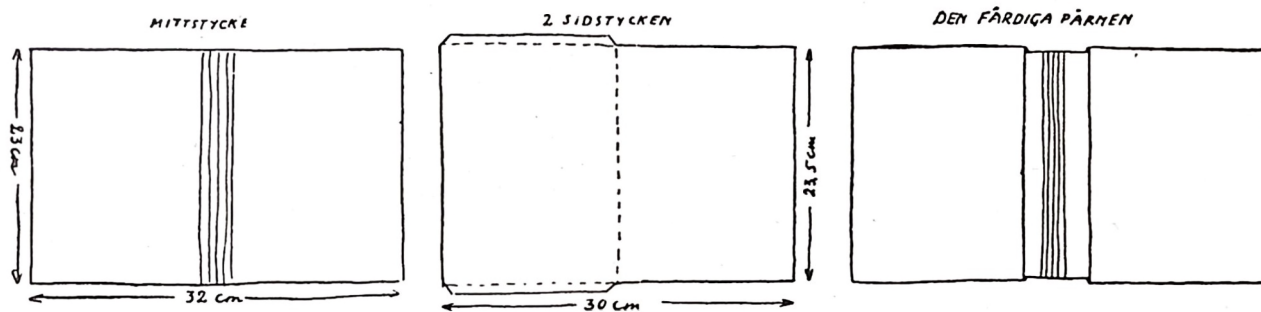

än man tror. Av små skinnbitar, gärna i olika färger, gör man också ganska lätt en portmonä i form av en långsmal melon. Sy först fast blixlåset på två bitar och lägg sedan de övriga bitarna med rätan mot varandra och sy ihop dem på maskin.

En bok pärm kan vi göra av papp, klädd med papper, som vi själva målat. Man skaffar sig 4 par ark franskt kolpapper. (I värste fall går det också med tjockt papper, som är matt på ena sidan.) Det behöver inte vara vitt utan kan vara någon vacker färg, som lämpar sig til bottenfärg. Hela papperet bestrysks med vetemjölsklister (vetemjöl och vatten, som kokas tills det börjar bli klart), och sedan måste man genast, innan det torkar, gripa sig an med målningen. Med en tjock akvarellpensel och flödiga vattenfärger målar man av hjärtans lust. Det viktigaste är, att det inte blir några hårda, torra kanter utan att man målar vått i vått. När det sedan torkat något, kan man göra mönster i färgen. Man kan trycka med en torr pensel mot papperet, eller man kan dra utefter papperet med en kam, sätta fingeravtryck

i mönster eller trycka med en bit grov säckväv. Men det bästa är att var och en hittar på ett alldeles eget sätt för sitt mönstrade papper. Papperen blir ju ganska småkrynkliga, men när man klistrat på det där det skall vara och lagt det i press, blir det mycket smyggt och fint. De kan naturligtvis användas till många saker, till försättsblad och att klä pärmar med, när man binder böcker, att klä över pappaskar, — och nu ska vi göra en bokpärm. Den består av ett mittstycke, som täcker ryggen och pärmarna av boken och två sidstycken som träas på mittstycket. Man stop-

ett stycke ganska tjockt pergamentpapper och klipper eller skär ut det. Så lägger man schablonen tätt mot tyget och „duttar“ eller „ströpplar“ på färgen. Färgen är vanlig oljefärg för konstmåling, som finns i små tuber, och om man håller sig till bara ett par färger, blir det inte så dyrt. Dessutom måste man ha en liten flaska R-lösning — finns i färghandeln — att blanda i färgen för att den inte ska flyta ut på tyget. Lägg litet av färgen på en glasskiva eller ett tefat, tillsätt några droppar R-lösning, blanda och doppa penseln, men inte för djupt, så det kommer för tjockt med

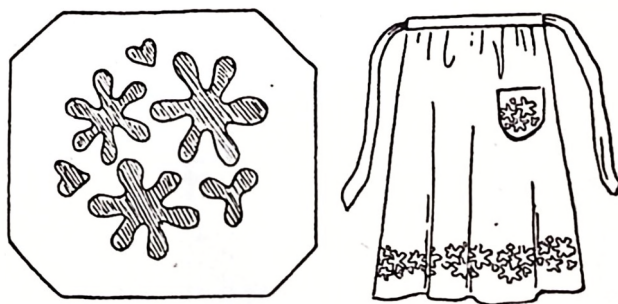

par också in bokens pärmar där och genom att sidstyckena kan skjutas fram och tillbaka, kan bokpärmen anpassas efter bokens storlek. Materialet är, utom det handmålade pappret, ganska styv kartong. Mittstycket helt över — både på fram- och baksidan — med det målade papperet. Mitt i ryggen ristats med ett falsben eller spetsen av ett pennskaft fyra eller fem linjer så att pärmen går lätt att böja i ryggen. Sidstyckena kläs endast på ena sidan, sedan viks de efter de prickade linjerna på teckningen och klistras ihop så att de med det mönstrade papperet utåt bildar liksom fickor. Det är lättare att vika, om man först ritsar. Låt alla styckena torka riktigt i press, när det målade papperet klistrats på. Lycka till med många trevliga bokpärmar!

Att trycka på tyg är heller inte svårt, om man bara är ordentlig och noggrann. Sedan man bestämt sig för vad man skall göra, tabletter, en kudde, ett förkläde eller en scarf, sätter man sig ner och ritar ett mönster. Gör bara någon liten blomma eller ett par dekorativa blad i början. Om man gör ett för invecklat mönster, blir det svårt att trycka, och man kanske blir frestad att ge opp. Av det mönstret gör man en schablon och det går till så här: man överför mönstret på

färg på tyget. Håll penseln lodrätt och stöt med den mot tyget. Den bästa penseln är en ströppelpensel, som har styva, ganska korta, strån tvärt avklippta nedtill. Sedan lyfts schablonen försiktigt rakt opp, så att inte konturerna på mönstret förstörs. Man ska också akta sig att få färg på den sida av schablonen som ska ligga mot tyget. Man gör klokt i att öva sig att trycka på gamla tygbitar, så man får in handlaget, innan man ger sig på det fina tyget, som ska bli julklappar. Linne- och bomullsvistra i ljusa färger är lämpliga tyger, tag styva och kraftiga kvaliteter hellre än mjuka och sladdriga. Eftersom det är oljefärg man tryckt med, håller det bra i tvätten. Ha alltid en trasa till hands att torka med om färgen skulle råka komma på fel ställe.

Puckie

Kitt

JULEHISTORIE AF KAMMA HERMANN POULSEN

Kirsten — alle kalder hende forresten Kitt for nemheds skyld — er 11 år, tynd og ranglet og højere end 11-årige er flest. Hun har glat, mørkt hår uden antydning af „fald“, og store gråblå øjne i et magert, lille ansigt. Hun skeler en lillelillebitte smule, og er selv overbevist om, at hun er verdens styggeste unge, noget hun sørger dybt over, for i sit hjerte nærer hun en stor og hemmelig kærlighed til alt, der er smukt: blomster, skyer, solopgange og solnedgange, smukke mennesker, musik og vers. Det sidste er jo helt latterligt, altså det med at være glad for vers, det ved hun godt. Når man bare er 11 år, har man ikke spor forstand på vers, det har ikke engang alle voksne. Men det kommer sikkert af, at mor kunne så mange vers udenad. Når hun tænker på mor, husker hun hende bestandig syngende børnesange, salmer, visestumper — og hun har nok arvet det, far kalder „din mors sans for poesi“.

Kitt ligger sammenkrøbet i den store stol ved siden af ovnen i dagligstuen. Hun holder skúmringstime for sig selv. Døren står åben ind til fars arbejdsværelse. Hun kan mærke røgen fra søndagscigaren. Den har en helt anden og bedre lugt end hverdagscigarerne. Far læser — og han tænker vist også, for af og til er der nogen tid mellem, at han blader i sin bog. Maren er ude i køkkenet og laver aftensmaden, de skal have kold steg fra middagen og kartoffelsalat. Maren er vist i dårligt humør, for hun skramler så forkrækkeligt med gryder og pander, og det plejer at være tegn på, at hun er enten vred eller bedrøvet. Hvad kan der vel være i vejen? Kitt får lyst til at springe ud og give Maren et kys på kinden — skønt det er vist ikke værd. Maren bryder sig ikke om kys, siger hun selv.

Nu må tvillingerne snart være her. De fik lov til at være ude til klokken var et kvarter i 6, og klokken på kirketårnet har slået halv. Bare de nu husker at være præcise, for ellers bliver far i dårligt humør. Han har så mange bekymringer for drengene, og Kitt må jo også indrømme, at de er lidt viltre og ikke særlig velopdragne, selv om hun holder meget af dem og beundrer dem grænseløst, fordi de er så morsomme og så søde. Men de er jo heller ikke mere end 8 år og de har ingen mor — kun Maren, som jo er storartet, hvad skulle de gøre uden Maren? — men hun er jo alligevel ikke mor. Og far har ikke tid til at tage sig noget videre af drengene. Han har jo sin praksis og alle sine fattige patienter og så meget andet at tænke på — f. eks. kautionen, som han er så bekymret for. Ja, kautionen! Kitt vidste ikke, hvad kaution var for noget, da hun

første gang hørte far sige til Maren, at nu måtte de spare på alle ledde og kanter for kautionens skyld. Kitt var lige ved at spørge, om det var navnet på en af onkel Eriks venner. Hun huskede godt, at da onkel Erik besøgte dem sidste jul, havde han og far snakket om en kaution, men hun kunne se på far, at han ikke var oplagt til at besvare spørgsmål, og så ventede hun med at spørge, til hun blev alene med Maren, som kort og godt oplyste, at kautionen ikke var en ven af onkel Erik, men et pengespørgsmål, som småpiger ikke havde forstand på. Og dengang var Kitt da 10 år! Ja, så måtte hun jo ty til Salmonsens leksikon i reolen under vinduet på kontoret en dag, da far var i sygebesøg. Men det var hun nu ikke blevet stort klogere af. Men så meget havde hun i alt fald forstået, at det havde noget med penge at gøre, penge, som man lovede at betale for en anden, hvis han ikke kunne selv. Og så måtte det vel være far, der skulle betale for onkel Erik, hvis fabrik inde i byen netop var blevet lukket.

A, så søndagsfredeligt og hyggeligt der var i dagligstuen! Og alting kunne have været så godt, om far bare havde været glad ...

Kitt vågnede ved, at Narenta sprang op i stolen hos hende, og hun skulle lige til at snakke med den, da hun hørte fars stemme inde fra kontoret: „Ja, ja, Madsen, så må det nok alligevel blive sådan, at vi bliver ved flæskestegen.“ „Jamen, når and er doktorens livret, og doktoren har fået andesteg hver juleaften ligefra barndommen ...“ „Så har han sikkert godt af en gang ikke at få det, kære Maren. Altså flæskesteg. Og så vil De nok være rar, Maren, at gøre de sædvanlige indkøb af madvarer til mine syge og gamle, dér vil jeg ikke spare. Skont, ja det er pinligt for mig, Maren, men pengekonvolutterne, dem må vi sløjfe i år, det kan ikke være anderledes.“ Her bliver samtalen afbrudt af, at tvillingerne melder deres ankomst med en langvarig kimen på dørklokken. Maren skynder sig gennem dagligstuen for at lukke op, og Kitt glider stille ned ad stolen med Narenta i armene og lister sig ind i spise-stuen. Far må ikke opdage, at hun har hørt hans samtale med Maren.

Aftensmaden er forlængst spist, far har læst højt af Robinson Crusoe, som han plejer søndag aften. Kitt har spillet et par salmer og far har holdt aftenandagt. Drengene er kommet i seng, og Kitt har set sit snit til at skrive sin ønskeseddel om, hun har strøget både skuldertasken, sølvblyanten og skojerne. Hun siger godnat til far, der er be-

gyndt at læse igen — så vemodig han ser ud! og til Maren som følger hende ind i soveværelset og snakker en masse om rengøring og julebagning, til Kitt slår armene om halsen på hende og med en træt, lille stemme beder hende holde op, hun har helt ondt i hovedet. Og Maren ryster opgivende på sit hoved, hun har i hele sit lange liv aldrig haft hovedpine og finder det helt forkasteligt, at et elleve-års barn har det.

Og så ligger Kitt i sin seng og stirrer ud i mørket med store alvorlige øjne. Bare hun dog kunne hjælpe sin far og skaffe ham nogle penge. Tænk, om hun kunne skrive vers! og sende dem til avisen og få mange penge for dem. Hun har engang lavet en lille aftensang, som hun selv synes er pæn, men nu lige her ind under jul må det naturligvis være vers med jul i, naturligvis.

Og Kitt prøver. Hun kan godt finde ord, som rimer. Davids stad og hjerteglad, julesang og blomstervang, men ... Klokken i kirketårnet har slået både ti og elleve og tolv slag. Kitt prøver og prøver, men det lykkes ikke for hende. Netop fordi hun er så glad over de vers, andre laver, kan hun godt høre, at hendes egne er dårlige, selv om både rimene og „fodderne“ er rigtige nok. Kitt er dybt sorgmodig og modløs. Og så inderligt træt. Bare hun dog vidste, hvordan hun kunne hjælpe sin far. Og så ved hun det pludselig — eller rettere, hun ved, hvordan hun skal få en god idé: Hun vil bede Gud om den!

Kitt, som ellers soyer så let som en fugl, vågner først næste morgen, da Maren rusker i hende: „Nu må du op, Kitt, ellers når du ikke at give duerne mad, for du skal i skole.“ Kitt ser søvndrukkent på hende, men med et er hun lysvågen, for nu ved hun det: Hun vil sælge duerne og give far pengene! Øjnene fyldes af tårer af glæde over idéen og af sorg over at skulle skilles fra duerne. Men hun tørrer øjnene og siger: „Undskyld, Vorherre, fordi jeg græder, men jeg holder nu så meget af duerne!“ Men hun tørrer øjnene beslutsomt med natkjoleærmet og springer ud i badeværelset fuld af planer.

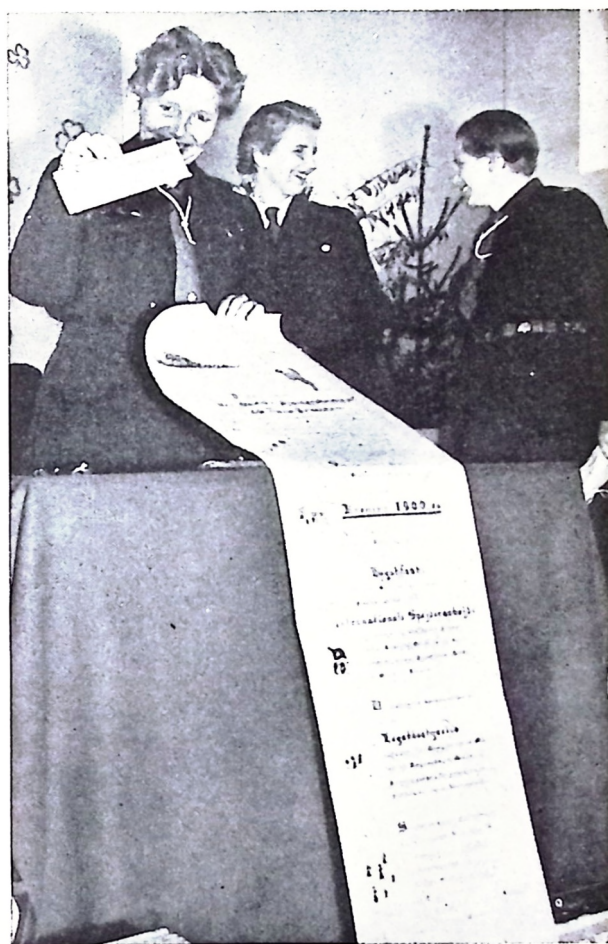
Det er tre dage senere, lille juleaften. Lige efter frokost beder Kitt Maren om lov til at være sin egen herre hele formiddagen. „Hvad har du da for?“ spørger Maren inkvisitorisk. „Julehemmeligheder, naturligvis,“ svarer Kitt revnefærdig af lyst til at gøre Maren til sin fortrolige, men det går nok ikke alligevel. Maren kunne finde på at sige det til faderen, og far må ikke vide noget, for det hele er overstået.

Kitt har nu fuldstændig forsonet sig med tanken om at sælge duerne. Og ved hjælp af mange overtalelser og gyldne løfter om bistand, når Maren vil noget andet end tvillingerne, og en æske farveblyanter, en elektrisk lommelampe, „Flugten til Amerika“ og en kinv med perlemorskraft, har hun fået tvillingerne til at overlade hende de to mest velnærede af de fem wyandottehøns, som udgør tvillingernes andel i doktorens hønsegård.

Men så er der Narenta, den hvide angorakat, som Kitt

(fortsættes næste side)

Fra FØRERNES FØDSELSDAGSFEST

Dette er et billede fra førernes fødselsdagsfest d. 14. okt. Spejderchefen står med en lang pergamentsrulle med navnene på alle de jyske troppe, der har samlet penge ind til en fødselsdagsgave til korpset. I højre hånd holder spejderchefen en check fra øernes distrikter. De mange penge skal danne begyndelsen til et fond, hvis renter skal hjælpe spejdere ud at rejse. Ialt indkom ca. 4000 kr. Korpset modtog også mange andre fine og morsomme gaver — og gav selv gaver, idet hver division inden korpselejren modtager et telt.

I baggrunden ses bestyrelsens formand, fru Sybille Bruun og divisionschef frk. Merete Klock.

* * *

elsker mange gange højere end duerne. Hun har bestemt, at hun også vil sælge katten. Og når Kitt tænker på, at hun snart skal skilles fra Narenta for bestandig, holder hendes hjerte næsten op med at slå. Narenta er datterdatter af den hvide kat, hendes mor er fotograferet med på det lille fotografi, som hænger over Kitts seng. Og Kitt ved, at mor fik den første Narenta som en lille killing af en af fars patienter, da hun og far kom hjem fra bryllupsrejse. Og den var så henrivende, så fuld af ynde og munterhed, at mor kaldte den Narenta efter den smukke lille elv, som hun og far havde kørt langs med en dejlig vårdag nede på Balkan. Det må Kitt tænke på, men hun beder til, at Narenta må komme på et godt sted.

Doktoren sidder ved sit skrivebord og arbejder. Men hans tanker følger de kendte baner: Familiens vanskelige økonomiske kår i øjeblikket og hans egen manglende evne som børneopdrager. Drengene er ofte så meget vilde, og Kitt vokser sig stor og fremmed for ham. Hvad er det for drømme og længsler, der afspejler sig i hendes mørke, alvorlige øjne? Han ved så lidt om hende, synes han.

Telefonen ringer. Han tager den og hører en kendt, munter stemme sige: „Det er politiassistent Smith. God dag, doktor. Mon De ved, at Deres datter har taget opstilling på torvet som hønse-, due- og kattesælgerske? Den halve by er på benene for at se hende. Stor opstandelse! Hendes nabo på torvet, en hønsehandler er herude i forværelset med hende, fordi han har fortalt hende, at hun naturligvis må betale torveafgift, og nu er hun kommet for at ordne sagen. Det er skam en tapper lille datter, De der har som man nemt kan misunde Dem!

Hun kan vel nok få lov at gennemføre sin plan? Hønsene og duerne har hun solgt til uhørt store priser. Der er kun katten igen, og den vil vist politimesterens svigerinde købe. Farvel og glædelig jul!“

En halv time senere står Kitt på faderens kontor med en gammel, slidt pung, som strutter af enkroner og tokroner og en og anden krøllet femkroneseddel. Hun stråler af glæde. „Se far, det er til dine syge og fattige — til at putte i konvolutterne, ved du!“

„Min lille pige!“ Doktors øjne er lidt blanke, og han tager Kitt ind til sig. Hun ser lidt forundret på ham og siger: „Jamen, far, det er da ikke for sent. Pakkerne er jo ikke bragt ud endnu. Og du skal være glad, det var jo derfor jeg gjorde det!“

Det har været en dejlig juleaften. Kitt er blevet overvældet af gaver fra mennesker, hun næsten ikke kender navnet på. Hun har troskyldigt fortalt politiassistenten om sin hensigt med salget og om sin reviderede ønskeseddel, og sandelig om han ikke sender en fin sølvblyant til hende! Og fra hendes konkurrent, hønsehandleren, er der en invitation til hele familien om at komme ud og se hans rugemaskine til 1236 æg!

Og far har været gladere, end de har set ham længe, og det er det bedste af det hele. Og Maren er velfornøjet

med vanterne, som Kitt har strikket til hende, skønt de da vist er lidt for små, og drengene har været så optaget af deres nye legetøj, at der slet ikke har været vrøvl med dem hele aftenen.

Naturligvis kan Kitt ikke lade være at savne Narenta lidt. Men hvis den bare har det godt og ikke længes efter Kitt, så går det nok også.

Det ringer på entrédøren. „Vil du lukke op, Kitt,“ siger far. Kitt løber ud og får øje på en tilbundet kurv, hvorfra der lyder en ynkelig mjaven — Narentas! Med rystende hænder åbner hun kurven — og med et yndefuldt hop står Narenta i entréen. Der er stor gensynsglæde over hele linien, Maren må ligefrem tørre øjnene. Der hænger en lap ved kurven, og på den står der:

„Jeg tillader mig at sende Narenta tilbage. Den længes hjem. Det kan være, jeg ikke har kattetække.“

Glædelig jul!“

E. W.

Det er en dejlig aften. Kitts hjerte er så fuldt af taknemmelighed, da hun går i seng. Hun må takke Vorherre for alle de rare mennesker, hun kender, politiassistenten, politimesterens svigerinde og hønsehandleren med den fine rugemaskine og alle de mange, mange, hun handlede med i går. Hun falder i søvn med det lille ord: Tak! på sine læber.

Mange har sikkert i årene efter krigen mødt Irene, den estniske spejder, der en overgang har boet i spejderhuset. Med sin lille dreng er Irene i oktober rejst til Canada for dér at skabe sig en ny tilværelse.

Kære spejdersøstre!

Det er længe siden, jeg læste spansk til eksamen. Det eneste jeg husker endnu, er et lille digt om svalerne, der satte sig ned på altanen for at hvile før deres lange flyvetur over søen.

I de senere år har jeg så tit tænkt på disse linier.

Svaler — los golondrinas — det er jo os, hjemløse, vandrede pigespejdere. Og Danmark har været lige som en altan, hvor vi kunne samle nye kræfter til den store rejse i de fjerne lande. Vi har været en hel trop, nu er alle strøet omkring i verden.

Det har været en svær og trist tid som flygtninge, og de eneste lyse timer var, da vi måtte være hos spejderne.

Jeg skal altid tænke med glæde på de dejlige dage i lejren: på Brahe-Trolleborg, på Fæno; på alle disse hyggelige balter-møder under Fromses temperamentsfulde ledelse; på spejderhusets venlighed på hvert eneste samvær med vore danske spejdersøstre. Tak til jer allesammen, der har hjulpet os på så mange måder til at føle os igen som mennesker. Jeg ønsker jer lige så uforglemmelige spejderdage, som jeg selv har oplevet dem.

I dag rejser jeg til Canada for at begynde et nyt liv. Denne min lille hilsen er ikke noget „farvel“, den er „på gensyn“!

På gensyn et eller andet sted i verden til noget spejdersamvær!

København, den 30. oktober 1950.

Irene Vau-Ruus,
estnisk guider

Jubilæumsbladets opgaver

løstes rigtigt af flere. Et gavekort på 10 kr. til depotet blev vundet af Karen Vestergård Knudsen, Nyborg.

Pakkerne skulle sendes til: Depotet, Fæno, Køjeværelset, Spejderskolen, Korpskontoret og Souschefen.

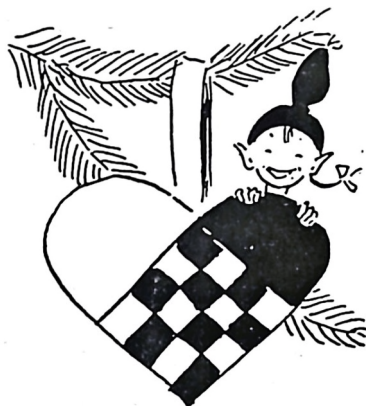
Lagkagen skulle deles i 6 lige store stykker.

* * *

* Nye patruljeførere *

Jytte Bang, Bonnie Christensen — *Follehave trop*. Marianne Kjær, Lis Larsen — *1. Holte*. Hanne Stensgård, Hanne Porse, Britta Therkelsen — *Middelfart*. Jonna Lange, Jett Andersen — *Tåstrup*. Vibeke Brygger-Møller, Inger Jespersen — *Gentofte*. Henny Jørgensen, Annette Jepsen, Ruth Nielsen, Karen Ahlgren, Tenna Bjørholm Hansen — *Ringsted*.

Elev på Pigespejderdepotet

En kvik og flink spejder på 15—17 år, der har lyst til forretning, kan få en 3-årig uddannelse på pigespejderdepotet.

Skriftlig henvendelse med oplysning om skolekundskafer bedes sendt til

Inge Ehrenskjöld,
Pigespejderdepotet,
Lundsgade 6 — København Ø.

Redaktoren ønsker jer alle en glad jul!

* * *

Et billigt telegrafapparat

Når man vil sende meddelelser til en anden patrulje eller trop, som ligger langt fra egen lejrsplads, er almindelig morsesignalering med flag ikke anvendelig. Men derfor er man ikke afskåret fra at komme i kontakt med hinanden, man kan bygge sig sit eget telegrafapparat.

Jeg skal her ganske kort give jer nogle anvisninger på, hvordan I på en simpel måde kan bære jer ad:

Hvilke genstande er nødvendige:

1. 2 stk. 4,5 volts tørelementer.
2. 2 stk. telegrafnøgler.
3. 2 stk. signalapparater.
4. Enkeltledning.

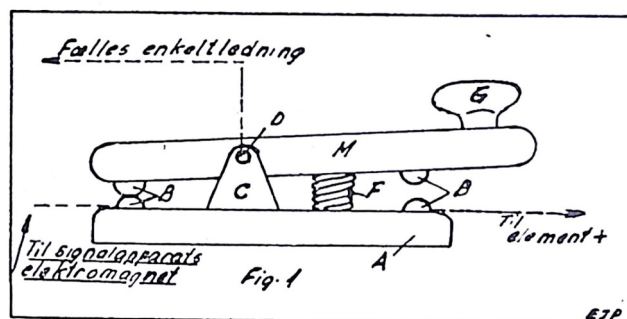
1. *Tørelementerne:* Disse kan købes i enhver isenkram- eller installationsforretning og kan med 4,5 volt købes i mange forskellige størrelser og til mange priser og med forskellig levetid, men det vil sikkert lønne sig at købe en passende mellemstørrelse. Størrelsen har ingen betydning for apparatets virkning blot det er et 4,5 volts element.

2. *Telegrafnøglerne* kan man også købe hos forhandlerne af elektrotekniske artikler, men man kan også med lidt fingernemhed lave sig en sådan selv. På fig. 3 er vist en skitse af en telegrafnøgle. Bogstaverne på tegningen betyder følgende:

- A — træplade, dimensioner 60×90×10 mm.
- B — messingskruer, dimensioner: 3/16"×10 mm.
- C — 2 lejbukke af 2 mm tyk messingplade.
- D — akseltop af jern eller messing.
- F — en fjeder der bevirker, at nøglen naturligt indtager den på skitsen viste stilling.
- G — knop med gevind.
- M — messingstang, dimensioner: 15×10×110 mm.

De enkelte dele samles som vist på figur 1.

At købe en telegrafnøgle er temmelig kostbart, men I kan for nogle få øre anskaffe jer de her nævnte dele og samle. Knoppen G er ikke strengt nødvendig, men en behagelighed, hvis man skal telegrafere meget.

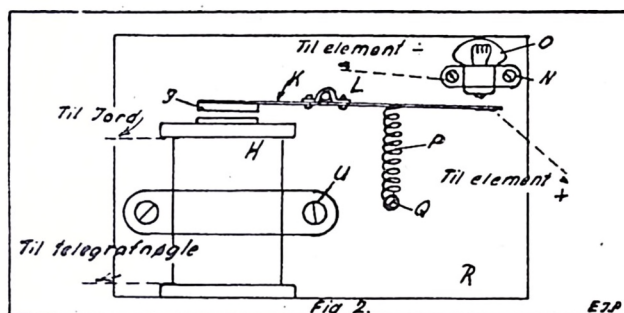

3. *Signalapparaterne* kan laves på forskellig måde. I den tekniske verden, hvor sådanne anvendes, har man skriveapparater til at modtage den morsemelding, som en anden abonnent vil sende. Et sådant skriveapparat er meget kostbart for en spejderpatrulje at anskaffe sig og er for indviklet til selv at fremstille. Naturligvis kan man selv lave simple apparater til skriftligt at modtage en melding, men den glæde, man vil få af et sådant, er meget tvivlsom. Derfor har jeg valgt at vise jer en måde, hvorpå I selv kan lave jeres eget modtagerapparat.

Apparatet ses på fig. 2 og består af følgende dele:

- H — 1 elektromagnet. Kan købes i de fleste legetøjsforretninger eller elektromagnetiske forretninger. 4,5 volt.
- I — jernplade, dimension: 14 mm rund, 2 mm tyk.
- K — jern- eller messingplade, dimension: 1×5×70 mm.
- L — akseltap af jern. 2—3 mm i diameter.

- N — spændestykke af messing.
 O — elektrisk lampe (lommelampepære)
 4,5 volt.
 P — en svag fjeder.
 Q — en skrue til fastholdelsen af fjederen.

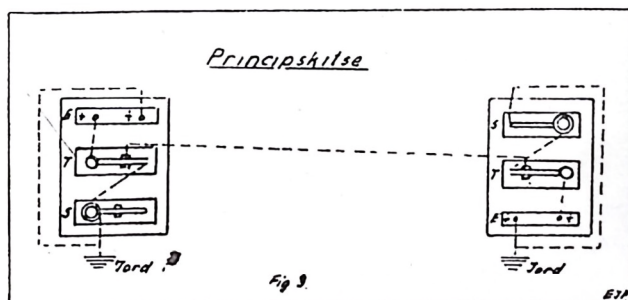
Man kan selv lave en elektromagnet, men dette er meget vanskeligt, så jeg vil ikke anbefale det. På elektromagnetens ydre bevikling forefindes de to frie ledningsender dels til jord og dels til telegrafnøglen (se fig. 1).

Elektromagneten fastholdes af et spændestykke af tynd jernplade eller messingplade.

Fra spændestykket N, der fastholder lampen, føres en ledning til elementets $\div$ pol og fra K's yderste ende føres en ledning til elementets $+$ pol. Det hele fastgøres på træpladen R, der har dimensionerne $60 \times 90 \times 10$ mm.

Når man har lavet de enkelte dele, kan man for at gøre apparatet mere handy, anbringe det på en træplade med dimensionerne $100 \times 200 \times 10$ mm.

Foruden de omtalte jordforbindelser skal der føres en enkeltledning mellem de to stationer. Denne ledning fastgøres ved hver station til punktet D på telegrafnøglen (fig. 1 og 3), når denne ledning er lagt er forbindelsen sluttet og telegrafien kan begynde.

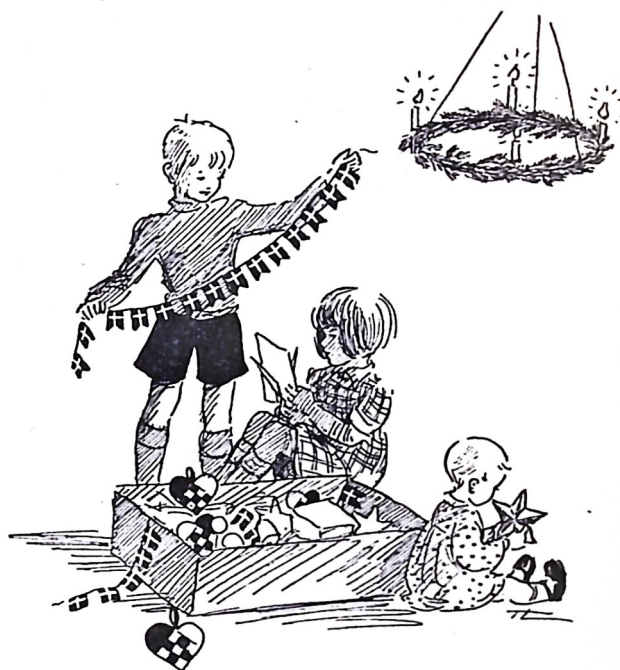

Hvis det nu skulle ske, at modtagelsen er dårlig eller eventuel slet ikke finder sted, kan det skyldes jordforbindelsen. En god jordforbindelse kræver fugtig jord. Er jorden tør så vand omkring jordspydet.

Som jordspyd kan anvendes en teltpøk af jern eller aluminium, der bør være mindst 200 mm lang.

Og så ønskes I god fornøjelse med jeres telegrafapparater.

Ejner J. Pedersen

Der er noget i luften, jeg ved ikke hvad,
 som forår, skønt skoven har mistet hvert blad.
 Der er noget herinde,
 et strålende minde
 om kærtter og sang,
 om julen derhjemme, derhjemme hos moder engang.

Ah, kom til os alle, du højtidens drot,
 om lokken er gylden, om håret er gråt!
 Udbred dine hænder,
 mens lysene brænder
 og skænk os din fred.
 Thi evig, ja evig er glæden, når du følger med.

(„En ny slags julenisser“, fortsat fra side 199)

Vi andre har et frygteligt mas med at holde gadens ungdom borte fra vognene.

Piger og drenge kravler op på hjulene og roder rundt mellem pakkerne.

Smider man en ned, springer tre andre op et andet sted. Det gælder om at have øjnene med sig.

Nå, nu kommer de to spejdere heldigvis tilbage, vi kan køre videre — så slipper vi vel for sværmen. Men nej, der havde vi skam regnet galt. Alle ungerne følger med, og flere slutter sig til.

Da vi standser næste gang, er der et halvt hundrede stykker, der udkæmper en drabelig kamp for at komme til at stå i forreste række.

En lille, bleg, pjaltet, sygelig udseende dreng skubber sig frem og beder bønligt, om han ikke må få en gave.

Vi kan ikke modstå ham, men giver ham en bog og noget legetøj — og *så* har vi hele sværmen over os. De tigger som rasende:

„Hvorfor må vi ikke få noget, når *han* må?“

„Vi er vel lige så fattige som han?“

„Ja, og vi skal ingen juletræ have i år.“

„Og min far er arbejdsløs.“

„Jamen, jeg har slet ingen far. Det er da værre.“

Vi bliver enige om, at vi har flere gaver, end vi skal bringe de familier, der er skrevet på listen, og begynder at dele ud.

Nu bliver ungerne helt vilde.

De overbyder hinanden i sørgelige historier, som de digter på stedet.

En enkelt er så fiffig, at han stikker gaverne ind under blusen og råber: „Jeg har ingenting fået! Hvorfor må jeg ikke få noget?“

Jeg gør ham opmærksom på, at jeg *har* opda-

get hans lille bedrageri, men det gør ikke mere indtryk på ham, end at han straks henvender sig til en anden spejder, og får hende til at give sig noget.

I begyndelsen er vi frygtelig forargede over deres enorme frækhed og løgnagtighed, men hvad, Herregud, når vi tænker nærmere over sagen, kommer vi til det resultat, at det i grunden slet ikke er så underligt, at de opfører sig sådan. De mangler jo fuldstændig opdragelse, og så betyder det jo frygtelig meget for dem at få blot en lille ting. Men nu *kan* vi ikke give mere.

Vognen er næsten tom, og vi har endnu tre familier igen i den anden ende af byen.

Jeg vender mig bort fra kærren for at snakke med en lille dreng, da jeg atter vender mig, ser jeg en stor fyr stikke af med to bøger, han har snappet fra vognen.

Nu får vor tålmodighed ende. Ungerne bliver mere og mere nærgående og påtrængende.

De trygler og beder som ingensinde før; de maser og skubber og trænger sig frem.

Helene og jeg skynder os op på tredje sal med en mængde pakker.

En arbejdsmand på første sal stikker hovedet ud af døren.

Lidt efter hører vi ham råbe ind til sine børn: „Næ-æ, skynd jer at komme, så skal I se en ny slags julenisser!“ Og da vi kort efter kommer forbi, ser vi fem ivrige ansigter nysgerrigt kigge ud på os.

Men sværmen nede på gaden er blevet værre og værre.

I en fart skubber vi de nærmeste til side, griber fat i vognen og løber afsted med den, så hurtigt vi kan.

Jeg vil ikke påstå, at det virker formildende på mig, at et af børnene giver mig et skub, så vognen går over min ene fod, tværtimod, det gør nederdrægtig ondt og bevirker, at jeg knalder en lusning til et stort pigebarn, der hænger bag på kærren. Hele flokken følger os hylende og skrigende, men da vi drejer om hjørnet og stadig ikke gør mine til at standse vort løb, er der heldigvis flere der opgiver.

Først da vi er kommet et godt stykke op ad Bredgade, giver vi os tid til at puste ud. Vi mønstrer den lille skare, der har holdt ud.

Heldigvis er det ikke mange, kun en halv snes stykker, men de følger os også troligt fra Kristianshavn til Østergade, fra Trianglen til Rigs-hospitalet.

Men ak! Ikke engang da er vi færdige.

Helene og jeg skal trække kærren tilbage til Hellerup.

De andre tilbyder at køre os i triumf gennem byen på kærren, for at vi kan samle kræfter til Hellerupturen.

Vi tager med glæde imod tilbudet, og et øjeblik efter troner vi på vognen, som vore kammerater i fuldt løb trækker gennem Bredgade. Det var en dejlig tur, men uheldigvis mødte jeg nogle, jeg kendte — de så lidt forundrede ud.

— — —
Jeg har spist til middag. Klokken er halv otte, det er bælgmørkt.

Jeg er søvnig, mør i arme og ben af at trække den tunge vogn. Det sner nu, og det er meget koldt.

Når jeg tænker på, at kærren i øjeblikket står i skolegården i Nordre Frihavnsgade, at det er meningen, den inden alt for mange timers forløb skal stå i et cykleskur i Hellerup gymnasium, og at det er Helene og mig, der skal sørge for det — ja, så føler jeg mig unægtelig lidt ubehagelig til mode. Så ringer telefonen. Det er Helene.

„Er du snart færdig med at fordøje? for nu er jeg parat?“

Ja, så må jeg altså til det. Jeg lægger røret med et suk, samler mine sidste kræfter sammen og skynder mig ned ad trapperne. (Der er heldigvis noget, der hedder et gelænder.)

Helene presser sit søvnige ansigt mod ruden i gadedøren for at få øje på mig, men hun er så søvnig, at hun først opdager mig i det øjeblik, jeg åbner døren, så hun hovedkulds triller om i armene på mig.

Jeg ved ikke, hvordan det kan være; men vi spejdere af „Vandrepatruljen“ har altid haft den mærkelige egenskab, at jo mere trætte vi bliver, desto mere muntre, jo mere modgang vi har, desto flere vittigheder kan vi lave, og i øjeblikket er vi overtrætte — simpelthen.

Altså giver vi os til at le, så vi må sætte os ned på trappen for overhovedet at samle så meget vejr, at vi kan nå hen til skolen. Der i gården står den ulyksalige kærre. Vi skeler ondt til den og

bliver hurtigt enige om, at den ligefrem ser skadefro ud.

Så ta'r vi fat.

Jeg begriber ikke, hvad der går af vognen; den bliver bestandig tungere og tungere.

Vi trækker begge to af alle kræfter — nej, der må være noget i vejen.

Bremsen er god nok. Vi undersøger den meget nøje. Og der er heller ikke kommet noget i klemme mellem hjulene.

Så kører vi videre. Men i Ryvangsallé mærker vi igen, at kærren bliver tung.

Vi standser, sætter os på en bæk og diskuterer sagen.

„Der er vel ikke en eller anden lille unge, der hænger bag på, når vi vender ryggen til?“ spørger Helene.

„Sludder! Så må han da have gjort sig usynlig i øjeblikket. Der er ikke et menneske at se. Næ-æ, sagen er selvfølgelig, at vi er trætte,“ svarer jeg. „Skal vi så komme afsted igen? Jeg fryser.“

Men vognen er ikke blevet lettere — tværtimod. Vi er lige ved at tro, den er frosset fast, mens vi har hvilet.

Det går pludselig op for os, at det naturligvis er en usynlig nissegadedreng, der hænger bag på.

Vi lægger planer. Det gælder om at få ham jaget væk. Vi standser vognen ganske pludselig, og inden den usynlige ved et ord af det, er vi henne hos ham.

Ja, der blev han overrasket. Jeg er sikker på, at han stikker ned ad en sidevej, og vi forfølger ham så hurtigt, vi kan, alt imens vi skælder og smælder. Leende vender vi tilbage til vognen, og den er virkelig blevet meget lettere nu.

Jo, den aften var vi skam trætte — dødtrætte.

Flere gange hører vi den usynlige komme igen, men hver gang standser vi skælder ud og jager ham bort.

Det blev i sandhed en meget munter tur, og vor søvnighed er som blæst bort, da vi afleverer kærren.

Efter den dag har vi mange gange haft modgang, men nu ved vi, hvem det er, der er på spil.

Det er den lille usynlige.

Men ærlig talt — vi kan slet ikke undvære ham, og jeg tror, vi havde tabt lysten til at være spejdere, hvis han en skønne dag forsvandt sporløst og for stedse.

December måned 1950

I julegave skulle du ønske dig:

Den nye, fikse seniorhat 17,50

Pigespejderlommebogen 1951

Dens indhold er meget alsidigt, og den er uundværlig for enhver pigespejder. Prisen er kr. 2,50 og ved samlet bestilling på mindst 6 stk. gives 10 pct. rabat.

Pigespejderbogen i smukt skindbind kr. 12,00
Sangbogen ligeledes i skindbind — 5,00

Vi kan glæde jer med et godt juletilbud — desværre foreløbig kun i begrænset omfang:

Montybluser i svært blåt klæde — de egner sig udmærket som overtøj over bomuldsuniformen:

St. 34	39,50
„ 36	41,00
„ 38	42,50
„ 40	44,00
„ 42	45,50

Senere regner vi med at kunne levere blå skibenklæder i samme gode kvalitet.

Et begrænset antal **montyuniformer til førere og seniorspejdere**, bestående af nederdel og montybluse — begge dele i svært blåt klæde:

St. 38 Montybluse 42,50, nederdel	36,50 ialt 79,00
„ 40 — 44,00, —	38,00 „ 82,00
„ 42 — 45,50, —	39,50 „ 85,00
„ 44 — 47,00, —	41,00 „ 88,00
„ 46 — 48,50, —	42,50 „ 91,00

Grå lærredsbluse til førere og seniorspejdere: med lange ærmer st. 38—46 (begrænset antal) 20,50

Nydelig grå sweater til seniorspejdere st. 38—46 33,50

Blå strikket trøje med lang lynlås — praktisk og meget anvendelig til såvel uniformsbrug som til civilt. St. 34—46 26,75, 36,00

Strikkegarn i de rigtige farver til trøjer, sweaters og vanter, marineblåt og mørkebrunt, pr. bdt.... 5,20
Lysegråt garn til seniorbluser, pr. bdt 5,20
Lysegråt garn til seniorbluser, Zefyr-Crepe, pr. bdt. 7,30
Strikkeopskrifter pr. stk. 0,25

Julekort — tegnet af Trille
6 forsk. Tinka julekort 0,60
julekort m. spejdermotiv 0,10
Julekort m. spejdermotiver og kuvert, 8 stk. 1,00

Tænk på korpssleiren til sommer og ønsk dig lejrudstyr i julegave. Det betaler sig at købe det på Pigespejderdepotet, hvor du kun får det bedste: gennemprøvede modeller og gode kvaliteter. Vi har stort udvalg i rygsække, cykle- og vandretasker, soveposer, spisebestik og spisesæt og alt til dit personlige udstyr. Bestillingerne til jul bedes venligst indsendt i god tid. Har du sørget for hos din tropsfører at få det nye julekatalog fra

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND
Landsrettsagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND
Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF
Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF
Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“ OG „FØRERBLADET“
Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX
Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN
Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“
Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 7. december 43873